

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, proti žalovanému: **Generálnímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Praha 1, Lazarská 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2014, č. j. 15 Af 165/2013 – 64, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2014, č. j. 15 Af 165/2013 – 64. Tímto usnesením Krajský soud v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) žalobci (dále „stěžovatel“) nepřiznal osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho návrh na ustanovení advokáta. Důvodem pro toto rozhodnutí krajského soudu bylo zejména to, že stěžovatel neprokázal své majetkové poměry (nezaslal soudu vyplněné prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech).

V kasační stížnosti ze dne 19. 8. 2014 stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, aniž by tento návrh blíže zdůvodnil. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2014, č. j. 3 As 171/2014 – 7, byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho týdne od doručení usnesení doplnil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti o důvody pro přiznání odkladného účinku. Stěžovatel reagoval na uvedenou výzvu soudu podáním ze dne 29. 9. 2014, v němž doplnil důvody návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak, že kasační stížnost je „objektivně“ důvodná, neboť přiznání osvobození od soudních poplatků je důvodné. Důvodné je podle stěžovatele také přiznání odkladného účinku, neboť *„výkon i jiné právní následky kasační stížností napadeného rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a jeho přiznání se vůbec nedotkne práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem“*.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Od 1. 1. 2012, totiž od účinnosti novely s. ř. s., provedené zákonem č. 303/2011 Sb., soud podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (k výkladu relevantních pojmů

viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012, přístupné na www.nssoud.cz).

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Nejvyšší správní soud odkazuje například na svůj rozsudek ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 As 77/2012 – 25, ve kterém se uvádí: „Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy. Je to přitom stěžovatel, na kom vázne břemeno tvrzení i důkazní stran důvodů pro přiznání odkladného účinku. Stěžovatel tedy musí brožbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit a jednak i náležitě doložit. Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“ Podle judikatury zdejšího soudu jsou důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozhodnutím krajského soudu obává, by pro něj představoval újmu skutečně závažnou a reálnou, nikoliv újmu pouze hypotetickou a bagatelní. (Srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 As 155/2014 – 41.)

V projednávané věci stěžovatel nesplnil základní podmínky pro přiznání odkladného účinku, neboť (ani přes výzvu soudu) neunesl povinnost tvrzení. Stěžovatel totiž nijak nekonkretizoval, jaká nepoměrně větší újma by mu mohla vzniknout. Stěžovatel pouze parafrázoval podmínky pro přiznání odkladného účinku, které byly stanoveny ustanovením § 73 odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2011 a neuvedl žádné konkrétní okolnosti, z nichž vznik újmy a její intenzitu dovozuje. To rozhodně nelze považovat za splnění stěžovatelovy povinnosti tvrzení ve vztahu k důvodům návrhu na přiznání odkladného účinku. Přitom povinnost tvrzení je procesní povinností, kterou soud nemůže žádným způsobem nahradit vlastním uvážením.

V projednávané věci je kasační stížností napadeno usnesení krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na ustanovení advokáta a na osvobození od soudních poplatků. Nad rámec shora uvedené základní argumentace Nejvyšší správní soud dodává, že u takového rozhodnutí (jež je svou povahou procesní) lze těžko dovozovat, že by jeho právními následky stěžovateli reálně mohla vůbec jakákoliv újma vzniknout. Neustanovení zástupce a neosvobození od soudních poplatků má právní následky pouze pro to které konkrétní řízení, v němž o něm bylo rozhodnuto. Pokud stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost, krajský soud vyčká výsledku řízení o podané kasační stížnosti a v řízení do té doby nepokračuje. Případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti tomuto typu rozhodnutí krajských soudů by tedy postrádalo smyslu, neboť stěžovateli nemůže v mezidobí od podání kasační stížnosti do rozhodnutí o ní hrozit žádná újma spojená s právními následky takového rozhodnutí. Hned prvá z kumulativně uvedených zákonných podmínek přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy nebyla splněna.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele zamítl. O samotné kasační stížnosti bude rozhodnuto později.

pokračování

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. října 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu